

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S.**, IČO : X., proti povinným **1/ P.**, IČO : X., **2/ A.**, IČO : X., zastúpených JUDr. J. Š., o vymoženie **49 956,85 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 6 Er 1040/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 13. apríla 2011, sp.zn. 3 CoE 15/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Oprávnený je povinný zaplatiť povinným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 640,25 € k rukám JUDr. J. Š., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov uznesením z 8. decembra 2010, č.k. 6 Er 1040/2010-75 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Zároveň vyslovil, že o trovách exekúcie súd rozhodne samostatným uznesením. Skonštatoval, že na základe zmenkového platobného rozkazu zo dňa 10. novembra 1998, sp.zn. 16 Zm 102/1998 vydaného Krajským súdom v Košiciach, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. mája 2004, sp.zn. 16 Cb 1154/1998, bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Súdna exekútorka vydala upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému podali povinní 1/, 2/ včas námietky. Súd prvého stupňa preskúmal námietky povinných 1/, 2/, vyjadrenie oprávneného k týmto námietkam a listinné dôkazy, ktoré boli do spisu predložené a dospel k záveru, že je potrebné vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Podľa tohto ustanovenia inými dôvodmi na zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť môžu byť rozmanité dôvody. V tomto konkrétnom prípade ide o dôvod súvisiaci s právnymi úkonmi účastníkov exekučného konania pred exekučným príkazom

a pri tomto dôvode neprípustnosti exekúcie súd rozhodne o neprípustnosti exekúcie a exekúciu zastaví jedným uznesením, v ktorom sa uvedie výrok o neprípustnosti, aj výrok o zastavení exekúcie. Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že dňa 9. mája 2000 bola uzavretá zmluva o prevzatí dlhu, na základe ktorej T.T. prevzal dlh povinných 1/, 2/ zo zmenky vystavenej 5. februára 1998 a splatnej 7. augusta 1998 na sumu 1 500 000 Sk voči pôvodnému veriteľovi V. a.s. V zmysle tejto zmluvy T.T. ako nový dlžník sa stal jediným dlžníkom veriteľa V. a.s. veriteľ V. a.s. listom zo dňa 30. mája 2000 dal súhlas s uvedeným prevzatím dlhu a v tomto liste je výslovne uvedené, že T.T. sa stáva jediným dlžníkom namiesto pôvodných zmenkových dlžníkov. Vychádzajúc z ustanovení § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že kto sa dohodne s dlžníkom, že preberá jeho dlh, nastúpi ako dlžník na jeho miesto, ak na to dá veriteľ súhlas. Týmito úkonmi došlo k platnej zmene na strane dlžníkov s tým, že postavenie povinných 1/, 2/ ako dlžníkov zaniklo. Právny úkon predchodcu oprávneného, V. a.s. je právne záväzný aj pre právneho nástupcu, ktorým je súčasný oprávnený. Súhlas pôvodného veriteľa so zmenou v osobe dlžníka podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka bezvýhradne zaväzuje veriteľa, ktorý dal súhlas, ako aj jeho právneho nástupcu, teda každého nového veriteľa. Zákonná zmena v osobe dlžníka nedovoľuje požadovať uspokojenie pohľadávky od pôvodného dlžníka akýmkoľvek spôsobom, teda aj núteným výkonom. Oprávnený svojím konaním od 28. júna 2000, kedy bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok z V. a.s. na oprávneného, do zániku T. jednoznačne prejavil, že rešpektoval dohodu o prevzatí dlhu z 9. mája 2000 a že jediným dlžníkom je iba T.T. Podľa názoru súdu prvého stupňa oprávnený má nárok požadovať plnenie len proti novému dlžníkovi. Je teda zrejmé, že právnym následkom platného prevzatia dlhu je neexistencia práva oprávneného priznaného proti pôvodným dlžníkom. V danom prípade došlo k zmene práv i povinnosti spočívajúcich v tom, že právna povinnosť na plnenie ostala len u jedného dlžníka a zároveň došlo k zániku práva veriteľa na uspokojenie pohľadávky voči trom dlžníkom, a to zmenou na právo uplatňovať pohľadávku len proti jednému dlžníkovi. Právnym následkom podľa § 531 Občianskeho zákonníka je zmena pôvodných práv a povinností. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že následne zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. júna 2000 postúpila V. a.s. okrem iných pohľadávok aj pohľadávku z predmetnej zmenky, ale už len voči T. S. Z výpisu z prílohy č. 1 k zmluve je ako dlžník uvedený iba T.T., V. a.s. nepreviedla na oprávneného zmenky, pretože bolo dojednané, že ich stiahne z obehu. Oprávnený bol veriteľom pohľadávky z predmetnej zmenky od tohto momentu voči jedinému dlžníkovi, a to T. To potvrdzuje aj skutočnosť, že dňa 3. augusta 2000 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu T.T. pod sp.zn. 1K 8007/2000,

pričom oprávnený si svoju pohľadávku proti T. prihlásil. Na prieskumnom pojednávaní 30. novembra 2000 bola pohľadávka uznaná. Až po zistení, že T. bol dňa 29. januára 2004 vymazaný z obchodného registra z dôvodu zrušenia konkurzu, žiadal oprávnený od pôvodného veriteľa V. a.s. prevod zmenky. Podľa názoru súdu prvého stupňa V. a.s. v rozpore so všetkými skôr uvedenými skutočnosťami a dohodami previedla predmetnú zmenku na oprávneného dňa 28. januára 2004. Z listu V. a.s. z 21. januára 2004 a 28. januára 2004 vyplýva, že sa tak stalo z dôvodu, že v zmluve o postúpení pohľadávok oprávnenému z 28. júna 2000 sa zaviazal odovzdať oprávnenému všetky dokumenty, preukazujúce existujúci stav pohľadávky. Súd prvého stupňa sa stotožnil s tvrdeniami povinných 1/, 2/, že V. a.s. mala zmenky vziať z obehu v roku 2000 a rovnako aj oprávnený prihlasoval svoju pohľadávku v konkurznom konaní iba proti T. V. a.s. sa zaviazala zmenku iba odovzdať, nie previesť na oprávneného. Konanie oprávneného je podľa názoru súdu prvého stupňa v rozpore s dohodami jednotlivých účastníkov. Exekučné konanie sa môže vykonať len na uspokojenie skutočne existujúcich práv za podmienok a spôsobom, ktoré určuje zákon a v rozsahu, ktorý postačuje na uspokojenie oprávneného a výlučne z majetku povinného. V tomto exekučnom konaní nie je možné ho vykonať proti povinným 1/, 2/, pretože takéto právo oprávneného proti povinným 1/, 2/ neexistuje. Došlo k porušeniu práva na strane povinných 1/, 2/ tým, že v súlade so zákonom došlo k zániku ich postavenia ako dlžníkov, a to so súhlasom veriteľa, preto je neprípustné poskytnúť ochranu formou exekúcie subjektu, ktorý na základe singulárnej sukcesie nadobudol právo od pôvodného oprávneného v čase, keď právny predchodca mal oprávnenie domáhať sa splnenia dlhu iba proti inému subjektu, než proti povinným 1/, 2/. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom oprávneného, že zmluva o prevzatí dlhu je neplatná a nestotožnil sa ani s právnym výkladom zmluvy o postúpení pohľadávok v nadväznosti na zmenkový zákon. Súd prvého stupňa vzal do úvahy skutočnosť, že v rámci zmenkového konania nebolo možné uplatniť námietky povinných 1/, 2/, pretože na zmenkové konanie sa vzťahuje koncentračná zásada. Z rozsudku 16 Cb 1154/1998 vyplýva okrem iného, že V.a.s. súhlasila s prevzatím dlhu, čo však v zmenkovom konaní nemalo žiadny význam. Tieto skutočnosti sa nedali uplatniť v zmenkovom konaní, preto súd prvého stupňa dospel k záveru že došlo k zmene v osobe dlžníka a tak došlo k zániku záväzku povinných 1/, 2/, preto exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávneného uznesením z 13. apríla 2011, sp.zn. 3 CoE 15/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle

§ 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa konštatoval, že ak došlo k platnému prevzatiu dlhu zo zmenky spoločnosťou T.T. v súlade s ustanovením § 531 Občianskeho zákonníka, prestali byť povinní 1/, 2/ dlžníkmi V. a.s., a preto ani po postúpení pohľadávky z V.a.s. na S. sa nemohlo obnoviť ich právne postavenie dlžníkov z pôvodne existujúceho právneho vzťahu, ktorý sa týkal obchodov spoločnosti T.T. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na ustanovenie § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového, podľa ktorého kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem toho, ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Uviedol, že zmluva o prevzatí dlhu zo zmenky je zmluvou medzi účastníkmi tohto vzťahu, ktorá má v prípade vystavenej zmenky platnosť len medzi pôvodnými účastníkmi zmenkového vzťahu. V prejednávanej veci je možné aplikovať citované ustanovenie zákona v súvislosti s preukázanými skutočnosťami, že po postúpení pohľadávky z V. a.s. na S. nebolo sporné, že dlžníkom je iba T.T., o čom svedčí aj to, že pohľadávka proti T. bola uplatnená v konkurznom konaní. Až v dôsledku skončenia konkurzného konania bez uspokojenia postupníka S. došlo k indosamentu zmenky s vedomím oboch subjektov o tom, že konajú v rozpore s predchádzajúcimi dohodami, čím sa opakovane stali dlžníkmi tie subjekty, ktoré sa svojho postavenia dlžníka účinne zbavili. Práve takúto situáciu je možné aj podľa názoru odvolacieho súdu posúdiť ako dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, pretože takýto výkon exekúcie by bol v rozpore s princípom spravodlivosti, ktorý je jedným zo súčastí právneho štátu (článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Podľa názoru odvolacieho súdu takýto výklad ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vo vzťahu k prejednávanej veci je ústavne súladný s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Konštatoval, že súd prvého stupňa v konaní o námietkach proti exekúcii nepreskúmaval vecnú správnosť exekučného titulu, posudzoval iba namietané okolnosti, ktoré vznikli po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu a svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, čím má rozhodnutie zákonný podklad a toto ustanovenie je relevantné vo vzťahu k posudzovaniu námietok v exekučnom konaní.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený, ktorý navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že nesprávnym právnym

názorom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Mal za to, že exekučný súd prekročil svoje právomoci v rámci exekučného konania, keď v rozpore so zákonom preskúmaval vecnú správnosť exekučného titulu. Nesúhlasil s argumentáciou exekučného súdu, že skutočnosti uvádzané povinnými 1/, 2/ nemohli uplatniť v zmenkovom konaní, resp. neboli v tomto konaní preskúmané. Mal za to, že skutočnosť, že povinní 1/, 2/ v zmenkovom konaní nepodalí námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu v zákonom stanovenej lehote a súd z tohto dôvodu na ne neprihliadal, je v súlade s platnými právnymi predpismi a exekučný súd nemôže suplovať činnosť súdu v občianskom súdnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej následné zastavenie, nemá podľa názoru oprávneného zákonný podklad a odopiera oprávnenému ako účastníkovi konania právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, ktoré je v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom, na podklade ktorého je exekučný súd povinný vykonať exekúciu voči subjektom zaviazaným v exekučnom titule na povinnosť zaplatiť pohľadávku oprávneného. Mal za to, že prvostupňový, ako aj odvolací súd, nezaložili svoje rozhodnutie na správnom právnom základe, keď nebrali do úvahy zákonné ustanovenia uvádzané oprávneným a obsiahnuté v zmenkovom a šekovom zákone, a keď namiesto zákona zmenkového a šekového založili svoje rozhodnutie na ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré na tento právny vzťah nie je možné aplikovať. Taktiež namietal, že odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu je nedostatočné, právne nepodložené a riadne nezdôvodnené. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Povinní 1/, 2/ vo vyjadrení k dovolaniu oprávneného nepovažovali vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. za danú a dovolanie oprávneného navrhli zamietnuť. Zároveň si uplatnili náhradu trov dovolacieho konania v sume 1 298,30 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa

nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na oprávneným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a oprávnenému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Z obsahu dovolania oprávneného je zrejmé, že k odňatiu možnosti konať pred súdom a k porušeniu práva na súdnu ochranu malo podľa jeho názoru dôjsť v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f) O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti

výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Či už teda odvolací súd napadnuté rozhodnutie založil na správnej alebo nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení Exekučného poriadku, neodňal tým oprávnenému možnosť pre súdom konať.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania

na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

K námietke oprávneného, že exekučný súd prekročil svoje právomoci v rámci exekučného konania, keď v rozpore so zákonom preskúmal vecnú správnosť exekučného titulu, dovolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko exekučný súd v predmetnom konaní materiálnu a formálnu stránku exekučného titulu – zmenkového platobného rozkazu neskúmal, posudzoval iba namietané okolnosti, ktoré nastali po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá

(nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia oprávneného boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania oprávneného nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným povinným 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal povinným 1/, 2/ náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol povinným 1/, 2/ vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 28. júla 2011 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 526,13 € (hodnota sporu 49 956,85 €), zníženej o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky – ide o spoločný úkon pri zastupovaní dvoch osôb) x 2 = 526,13 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu vo výške 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH vo výške 106,71 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 640,25 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. januára 2012

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová